

Про просування кандидатури України на місце непостійного члена Ради Безпеки ООН

Людмила ЧЕКАЛЕНКО,
завідувач кафедри зовнішньої політики
і дипломатії Дипломатичної академії України
при МЗС України

За місце непостійного члена Ради Безпеки ООН від групи центрально-східноєвропейських країн наприкінці 1990 років боролися дві країни: Словаччина й Україна. Оскільки в Україні більшості посольств інших країн ще не було, а всі розташовувалися переважно в Москві, дипломати Посольства України в Російській Федерації отримали завдання – просувати кандидатуру України на місце непостійного члена Ради Безпеки ООН.

19

Працюючи в політичному відділі Посольства України в Російській Федерації, я отримала завдання:

1. Налагодити контакти з посольствами кількох країн.
2. Напроситися на бесіду.
3. Поінформувати іноземних дипломатів про переваги України.
4. Намагатися переконати їх підтримати кандидатуру України.

У посольстві нам видали інформаційні матеріали про Україну: гідно надруковані журнали на чудовому папері з якісними фотографіями (досі використовую їх у своїх підручниках), інші інформаційні матеріали; зорієнтували, що та як, і відправили виконувати завдання.

Першим, до кого я звернулася, було Посольство Республіки Чад. Це було серйозним і відповідальним за тими мірками завданням. Зрозуміло, страшенно хвилювалася. Зідзвонилася доволі легко. Пояснила суть справи й домовилася про зустріч. Швидко знайшла потрібний будинок. Представники Чаду не примусили мене довго чекати за дверима, а одразу провели до затишної кімнати. Тут мене зустріла офіційна особа, якщо не помиляюся, консул. Розповіла йому про мету візиту, нашу історію в ООН, наші справи, із захватом продемонструвала журнали й ще подарувала придбаний напередодні рушник.

Співрозмовник дещо перепитував, додавав, цікавився нашими економічними можливостями. Неквапливо, спокійно й виважено. Запропонував чаю або кави. Вже думала, аудієнцію закінчено, а він так по-діловому мені й каже, що Чад має давні традиції й глибокі корені. Країна хоча не дуже заможна, однак спроможна відправляти на навчання до інших держав своїх найкращих громадян. І так трапилося, що в Києві десь загубилися двоє їхніх земляків, які поїхали на навчання. Пауза. «А вже два роки минуло», – каже. А в них традиція – заручини змалечку: батьки нервують, а дівчата чекають. Мовчить. Дивиться, яка буде реакція.

Зрозуміла натяк, що від результатів пошуку залежатиме, імовірно, й позиція цієї країни під час голосування в ООН. У мене від серця відлягло, що це студенти, а не заробітчани (де б я їх шукала?). Уточнюю їхні прізвища, назву інституту, дату приїзду тощо. Він називає. Сказала, що постараюся все зробити для успішного пошуку, хоча б зібрати інформацію.

Почала шукати. Перерила всі свої контакти в Києві, і все по нулях. У жодному інституті їх не було. А можливо, просто ніхто не став шукати по телефону. Можна було написати офіційного листа в Міністерство освіти України, однак, знаючи чиновницьку кухню, від такої ідеї відмовилася. Допоміг Його високість випадок. Скоро поїхала у відпустку. І мені пригадалося, в яких вишах навчали іноземних студентів у перші роки незалежності. У Києві – тільки у військових, медичному та університеті Шевченка. Зустріла давню приятельку, що працює в ІМВ університету Шевченка, й вона пообіцяла допомогти через свої контакти. І тих хлопців знайшли!

Буквально через кілька днів я вже мала всю інформацію про цих заблуканців. І все, як ми думали, склалося вдало: вони брати, вчилися разом, скоро закінчують, до того ж уже оженилися на українках, і в старшого дружина якраз чекала дитинку. Їх страшенно люблять усі родичі, тому що «ну дуже хороші». І живуть недалеко від мене. На рідних телефоную в Москву чадівцям. Усе розповіла й обережно натякала, що їхні земляки вже оженилися й чекають на поповнення.

На інші слухавці спочатку доволі тривала пауза, а потім – слава Аллаху!!! Що живі, що все в порядку, що мають сім'ї і таке інше... Уф. Тепер вже і моя черга – слава Богу! Ось така перша історія.

Другий випадок. Посольство Ямайки. Дісталася ж мені сама екзотика! Ледве знайшла те посольство в якомусь спальному районі

Москви, їхала півтори години на таксі. Піднялася на 11-й поверх – звичайна квартира. Відчинила мені молода дівчина, повела в дальню кімнату. Поки йшли – переступали через людей, які міцно спали. Після бесіди вона мені так прямо й каже: «Купіть п'ять туристичних путівок у мою країну...». І вже дістала бланки й тримає переді мною.

Тут уже довелося поміркувати, як відповісти. Сказати куплю – це ж буде неправда, і вона це відразу зрозуміє. Відмовляти теж не годиться. Пообіцяла чесно: знайду товстосума, який купить хоча б дві (собі й дружині чи коханці) путівки. Як я відчула, вона зрозуміла, що ціна для нас завищена. Розуміла, що це по-доброму. Запросила її в Київ, де як історик все їй покажу й розкажу, ще й недорогий готель пообіцяла. Так знайшла подругу.

Наступна історія «ходіння» була складною, оскільки це стосувалося дуже заможної арабської країни. Спочатку в них було свято, самі розумієте: передсвяткові дні, святкові дні, післясвяткові дні... Майже місяць билася, щоби до них потрапити. Нарешті... Садиба вражає! Рівень обладнання – на висоті, як у американців. Супровідника немає, тільки камери маленькі й сигналізація, яка тебе веде цим приміщенням. Сиджу, чекаю. Прийшов дипломат. Пояснила суть питання. Поговорили. Намагалася переконати, знаходила нові й нові аргументи. Ну вже, думаю, не сприймає... Реакція доволі прохолодна, стримана, однак підкреслено ввічлива. І тільки десь через хвилину тридцять, вже насамкінець я відчула, що мене нарешті ПОЧУЛИ! Після цієї країни ще були завдання, однак цю я запам'ятала на все життя.

Ось так попрацювала на нашу справу щодо місця України як непостійного члена в Раді Безпеки ООН. Пізніше наші з посольства мені повідомили, що майже всі країни, де була я, проголосували за Україну. Тоді МІ перемогли!